Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
NIILO JÄÄSKINEN
föredraget den 28 februari 2013 [1]

Mål C-542/11Staatssecretaris van Financiënmot

Codirex Expeditie BV

(begäran om förhandsavgörande från Hoge Raad der Nederlanden (Nederländerna))

”Tullkodex för gemenskapen — Förordning (EEG) nr 2913/92 — Artikel 50 — Varor i tillfällig förvaring — Icke-gemenskapsvaror — Tullförfarande för extern gemenskapstransitering — Tidpunkten då varorna hänförs till en godkänd tullbehandling — Artiklarna 63 och 67 — Mottagandet av tulldeklarationen — Artikel 73 — Frigörande av varor — Artikel 203 — Tullskuld”

I – Inledning

1. Två försvunna kollin med kött utgör bakgrunden till detta mål. Av de faktiska omständigheterna i det nationella målet framgår att ett parti kylt nötkött skeppades i en container från Brasilien till Nederländerna. Vid brytandet av den försegling som hade förslutits av tullmyndigheterna i Rotterdams hamn (Nederländerna) innan varorna frigjordes, fann mottagaren av varorna endast 1 667 av de 1 669 kollin som angetts i tulldeklarationen.

2. Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 50 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen [2] (nedan kallad tullkodexen). Begäran har framställts i ett mål mellan Staatssecretaris van Financiën (statssekreteraren vid finansministeriet) (nedan kallad Staatssecretaris) och Codirex Expeditie BV (nedan kallat Codirex) som avser ett beslut att påföra tullar och mervärdesskatt.

3. Hoge Raad der Nederlanden (Nederländernas högsta domstol) vill i huvudsak få klarhet i från och med vilken tidpunkt icke-gemenskapsvaror, som har status som varor i tillfällig förvaring och som har deklarerats för tullförfarandet för extern gemenskapstransitering, hänförs till en godkänd tullbehandling i den mening som avses i artikel 50 i tullkodexen. Den hänskjutande domstolen har övervägt två olika tidpunkter: antingen då deklarationen tas emot (i enlighet med artikel 63 i tullkodexen), eller, efter det att deklarationen har tagits emot, då varorna frigörs (i enlighet med artikel 73 i tullkodexen).

1 — Originalspråk: franska.

2 — EGT L 302, s. 1 (svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1791/2006 av den 20 november 2006 (EUT L 363, s. 1).

4. Jag erinrar om att domstolen i domen i målet D. Wandel prövade en liknande fråga gällande ett fall i vilket icke-gemenskapsvaror hade deklarerats för övergång till fri omsättning.[3] Domstolen fann att den avgörande tidpunkten var tidpunkten för frigörandet.[4]

II – Tillämpliga bestämmelser

5. I artikel 4 punkterna 15, 16 och 20 i tullkodexen föreskrivs följande:

”I denna kodex används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

…

15) godkänd tullbehandling:

a) att varor hänförs till ett tullförfarande,

…

16) tullförfarande:

a) övergång till fri omsättning,

b) transitering,

…

20) frigörande av varor: den åtgärd genom vilken tullmyndigheterna gör varor tillgängliga för de ändamål som föreskrivs enligt det tullförfarande som de har hänförts till.”

6. Enligt artikel 37 i tullkodexen ska varor som förs in till Europeiska gemenskapens tullområde underkastas tullövervakning från och med införseln. De får utsättas för tullkontroll och de ska kvarstå under denna övervakning under den tid som krävs för att i förekommande fall fastställa deras tullstatus.

7. I artikel 48 i tullkodexen föreskrivs att ”[i]cke-gemenskapsvaror som uppvisas för tullen skall hänföras till en godkänd tullbehandling som är tillåten för sådana varor”.

8. Artikel 50 i tullkodexen har följande lydelse:

”Till dess att de varor som uppvisats för tullen hänförts till en godkänd tullbehandling, skall de efter uppvisandet ha status som varor i tillfällig förvaring. Dessa varor skall nedan betecknas som ’varor i tillfällig förvaring’.”

3 — Dom av den 1 februari 2001 i mål C-66/99, D. Wandel (REG 2001, s. I-873).

4 — Jag erinrar bland annat om att de nyligen meddelade domarna av den 6 september 2012 i mål C-262/10, Döhler Neuenkirchen (REU 2012, s. I- 0000), och i mål C-28/11, Eurogate Distribution (REU 2012, s. I- 0000) – i vilka jag föredrog mina förslag till avgörande den 8 mars 2012 – handlade om skedet därefter, nämligen då varorna *redan har hänförts* till en godkänd tullbehandling och då oegentligheterna uppstår under detta skede. I det fallet är det gäldenären som är den person som ska uppfylla de förpliktelser som är förenade med användning av det aktuella tullförfarandet (förfarandet för aktiv förädling i domen i målet Döhler Neuenkirchen och tullagerförfarandet i domen i målet Eurogate Distribution).

9. I artikel 59.1 i tullkodexen föreskrivs följande:

”1. Alla varor som skall hänföras till ett tullförfarande skall omfattas av en deklaration för förfarandet i fråga.”

10. I artikel 63 i tullkodexen föreskrivs följande:

”Deklarationer som uppfyller de villkor som anges i artikel 62 skall genast tas emot av tullmyndigheterna under förutsättning att de varor som de avser visas upp för tullen.”

11. I artikel 67 i tullkodexen föreskrivs följande:

”Om inte något annat uttryckligen bestämts, skall den dag, som skall användas vid tillämpningen av alla de bestämmelser som gäller det tullförfarande för vilket varorna deklarerats, vara den dag då tullmyndigheterna tog emot deklarationen.”

12. Enligt artikel 73.1 i tullkodexen gäller följande:

”1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 74, skall tullmyndigheterna, om villkoren för att hänföra varorna till förfarandet i fråga är uppfyllda och förutsatt att varorna inte är föremål för några förbud eller restriktioner, frigöra varorna så snart uppgifterna i deklarationen har kontrollerats eller godkänts utan kontroll. Detsamma skall gälla om denna kontroll inte kan genomföras inom rimlig tid och varorna inte längre behöver vara tillgängliga för att deklarationen skall kunna kontrolleras.”

13. I artikel 74 i tullkodexen föreskrivs följande:

”1. Om mottagandet av en tulldeklaration ger upphov till en tullskuld, skall de varor som omfattas av deklarationen inte frigöras med mindre än att tullskulden har betalats eller säkerställts. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2, skall dock denna bestämmelse inte tillämpas på förfarandet för temporär import med partiell befrielse från importtullar.

2. Om tullmyndigheterna, enligt bestämmelserna om det tullförfarande för vilket varorna deklarerats, kräver att säkerhet skall ställas, skall dessa varor inte frigöras för det avsedda tullförfarandet förrän sådan säkerhet ställts.”

14. I artikel 203 i tullkodexen anges följande:

”1. En tullskuld vid import uppkommer genom

— olagligt undandragande från tullövervakning av importtullpliktiga varor.

2. Tullskulden uppkommer i det ögonblick då varorna undandras från tullövervakning.

3. Följande personer skall vara gäldenärer:

— Den som undandrog varorna från tullövervakning.

— Var och en som medverkat till detta undandragande och som var medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om att varorna undandrogs från tullövervakning.

— Var och en som förvärvat eller tagit hand om varorna i fråga och som vid förvärvet eller mottagandet av varorna varit medveten om eller rimligen borde ha varit medveten om att de undandragits från tullövervakning.

— Då så är tillämpligt, den person som skall uppfylla de förpliktelser som är förenade med tillfällig förvaring av varorna eller med användning av det tullförfarande som varorna är hänförda till.”

III – Målet vid den nationella domstolen, tolkningsfrågan och förfarandet vid EU-domstolen

15. Ett parti kylt nötkött som hade skeppats i en container från Brasilien till Nederländerna, lossades i Rotterdams hamn av Seaport International. Seaport International placerade containern inom sitt område i väntan på att varorna i containern skulle hänföras till en godkänd tullbehandling.

16. Medan containern fanns på Seaport Internationals område, lämnade Codirex, i egenskap av deklarant, in en elektronisk tulldeklaration den 6 november 2007 för att hänföra partiet till tullförfarandet för extern gemenskapstransitering. Tullkontoret i Rotterdam Seaport tog genast emot deklarationen. Vid denna tidpunkt fanns den container som avsågs i deklarationen inom området för Seaport Internationals containerterminal. Vid tidpunkten för deklarationen för den ovannämnda transiteringen hade varorna status som varor i tillfällig förvaring, i den mening som avses i artikel 50 i tullkodexen.

17. Följande morgon, den 7 november 2007, frigjorde tullmyndigheterna varorna direkt efter att ha förseglat containern. Containern transporterades samma dag med bil till nötköttets mottagare, nämligen Eurofrigo B.V. (nedan kallat Eurofrigo) i industriparken i Maasvlakte (Nederländerna). Eurofrigo hade ett tillstånd som godkänd mottagare.[5] När containern kom fram, konstaterade Eurofrigo att tullförseglingen fortfarande var obruten. Efter det att förseglingen hade brutits upptäckte Eurofrigo vid avlastningen att två kollin med nötkött saknades med ledning av vad containern skulle ha innehållit enligt tulldeklarationen. Enligt Eurofrigo fanns det inte några tecken på åverkan på containern.

18. Eftersom tullkontoret i Rotterdam Seaport inte fick någon bekräftelse på att varorna hade anlänt till Eurofrigo, genomförde de en undersökning som ledde till beslutet av den 3 juli 2008, i vilket Codirex anmodades att betala tullar och mervärdesskatt.

19. Codirex bestred beslutet vid Rechtbank te Haarlem (domstolen i Haarlem).

20. Föremålet för talan vid Rechtbank te Haarlem var att avgöra om Codirex i egenskap av deklarant med avseende på hänförandet till tullförfarandet för extern gemenskapstransitering kunde hållas ansvarigt för en förlust[6] som kunde antas ha uppkommit mellan den tidpunkt då tulldeklarationen togs emot och den tidpunkt då containern förseglades, och precis innan varorna frigjordes för transitering. Det har inte under förfarandet vid den nationella domstolen hävdats att kollina försvann under transporten av den förseglade containern från Seaport Internationals område till Eurofrigos driftsställe.

21. Rechtbank te Haarlem fann att icke-gemenskapsvaror som har förts in till tullområdet, uppvisats för tullen och deklarerats för tullförfarandet för extern gemenskapstransitering, hade status som varor i tillfällig förvaring fram till dess att tullen hade frigjort varorna.

5 — Se artikel 406 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; s*vensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1*).

6 — Användandet av detta uttryck (”en förlust”) förutsätter inte på något sätt vad som faktiskt har hänt med de två kollina, vilket enligt de handlingar som den hänskjutande domstolen lämnade inte är känt.

22. Rechtbank te Haarlem fann därför att Codirex under tiden mellan den tillfälliga förvaringen och den tidpunkt då tullmyndigheterna frigjorde varorna för transitering inte kunde anses ha varit gäldenär i den mening som avses i artikel 203.3 fjärde strecksatsen i tullkodexen. Rechtbank te Haarlem bedömde att Codirex, med beaktande av domstolens dom av den 15 september 2005, United Antwerp Maritime Agencies och Seaport Terminals[7], inte hade den faktiska kontrollen över varorna under den tiden och inte heller hade dem i sin besittning för att flytta eller lagra dem.

23. Staatssecretaris överklagade den dom som meddelats av Rechtbank te Haarlem hos Hoge Raad der Nederlanden.

24. Mot bakgrund härav har Hoge Raad der Nederlanden beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Vid vilken tidpunkt hänförs icke-gemenskapsvaror till en godkänd tullbehandling i den mening som avses i artikel 50 i tullkodexen när varor med status som ’varor i tillfällig förvaring’ deklarerats för gemenskapens förfarande för extern transitering?”

25. Skriftliga yttranden har inlämnats av den nederländska och den grekiska regeringen samt av Europeiska kommissionen, vilka även har yttrat sig muntligen vid förhandlingen den 12 december 2012.

IV – Bedömning

A – *Inledande synpunkter*

26. Enligt artikel 50 i tullkodexen har varor som har uppvisats för tullen status som varor i tillfällig förvaring tills de hänförs till en godkänd tullbehandling. Med godkänd tullbehandling avses bland annat att varor hänförs till ett tullförfarande, såsom i det här fallet tullförfarandet för extern gemenskapstransitering. Enligt artikel 59.1 i tullkodexen ska alla varor som ska hänföras till ett tullförfarande omfattas av en deklaration för förfarandet i fråga.

27. Enligt den hänskjutande domstolen är det nödvändigt att fastställa den tidpunkt som avses i artikel 50 i tullkodexen, då varor i tillfällig förvaring hänförs till en godkänd tullbehandling, exakt och varorna därmed förlorar sin status som varor i tillfällig förvaring.

28. Det ska inledningsvis påpekas att det inte framgår av handlingarna i målet om de två aktuella kollina faktiskt fanns i containern då den anlände till Rotterdams hamn. Denna omständighet, som det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva, har emellertid betydande praktiska konsekvenser.

29. Ett undandragande från tullövervakning kan nämligen endast äga rum om Codirex deklaration överensstämde med de faktiska förhållandena.

30. Om de två kollina fanns i containern när deklarationen upprättades och om deklarationen alltså överensstämde med de faktiska förhållandena, försvann de medan varorna var föremål för tullövervakning. Eftersom de aktuella varorna i ett sådant fall är tullpliktiga enligt artikel 203 i tullkodexen, kan gäldenären vara Codirex eller tredje man.

7 — Mål C-140/04 (REG 2005, s. I-8245), punkterna 35–39.

31. Om de två försvunna kollina däremot aldrig anlände till Rotterdam var tulldeklarationen materiellt oriktig.[8] I det fallet rör det sig om varor som inte finns, vilka inte hade kunnat undandras från tullövervakning och därmed kunde inte någon tullskuld uppkomma.[9]

32. Med den preciseringen omfattas målet vid domstolen enligt beslutet om hänskjutande av den första situationen. Den hänskjutande domstolen önskar i huvudsak få klarhet i vem som är gäldenär i förhållande till den tullskuld som är aktuell i det nationella målet. För att besvara denna fråga måste den hänskjutande domstolen kunna fastställa om de förlorade varorna undandrogs från tullövervakning medan de hade status som varor i tillfällig förvaring eller om varorna hade hänförts till förfarandet för extern gemenskapstransitering. Den hänskjutande domstolen ställer således frågan om exakt vid vilken tidpunkt den tillfälliga förvaringen avslutas och transiteringsförfarandet påbörjas.

33. Det framgår av artikel 203.1 i tullkodexen att ett olagligt undandragande från tullövervakning av importtullpliktiga varor medför att en tullskuld vid import uppkommer i det ögonblick då varorna undandras (se, bland annat, domen i det ovannämnda målet United Antwerp Maritime Agencies och Seaport Terminals, punkt 28). Enligt domstolens praxis omfattar ett olagligt undandragande från tullövervakning varje åtgärd eller underlåtenhet som medför att den behöriga tullmyndigheten, om än tillfälligt, hindras från att få tillgång till varor som är föremål för tullövervakning och att utföra de kontroller som föreskrivs i artikel 37.1 i tullkodexen (se, bland annat, domen i det ovannämnda målet United Antwerp Maritime Agencies och Seaport Terminals, punkt 28).

34. Även om det antogs att varorna förlorades medan de *hade status som varor i tillfällig förvaring*, var inte Codirex gäldenär med avseende på tullskulden, eftersom Codirex inte skulle uppfylla de förpliktelser som var förenade med tillfällig förvaring av varorna, i den mening som avses i artikel 203.3 fjärde strecksatsen[10] och med förbehåll för att ansvaret i artikel 203.3 strecksatserna 1–3 i tullkodexen inte är tillämpligt.

35. Om varorna däremot förlorades när de *redan hade hänförts till förfarandet för extern gemenskapstransitering*, är Codirex, i egenskap av huvudansvarig, gäldenär med avseende på tullskulden, eftersom Codirex ska uppfylla de förpliktelser som är förenade med användning av det tullförfarande som varorna är hänförda till, i den mening som avses i artikel 203.3 fjärde strecksatsen i tullkodexen.

36. I tullkodexen definieras inte exakt vid vilken tidpunkt den tillfälliga förvaringen avslutas och när transiteringsförfarandet påbörjas.[11]

37. Vad gäller denna punkt har två hypoteser lagts fram i målet.

38. Enligt det första synsättet, som har försvarats av Staatssecretaris vid den hänskjutande domstolen, och av den nederländska och den grekiska regeringen vid domstolen, avslutas den tillfälliga förvaringen då *tulldeklarationen* för att hänföra varorna till ett tullförfarande, i den mening som avses i artikel 59 i tullkodexen, *har mottagits*. De stöder sig på artikel 67 i tullkodexen i vilken det föreskrivs att den dag som ska användas vid tillämpningen av alla de bestämmelser som gäller det tullförfarande för vilket varorna deklarerats, ska vara den dag då tullmyndigheterna tog emot deklarationen.

8 — Jag noterar att generaladvokaten vid Hoge Raad i sitt förslag till avgörande av den 30 september 2010 föreslog den hänskjutande domstolen att återförvisa målet till underrätten för att klargöra de faktiska omständigheterna. Det kan tilläggas att jag inte anser att det är korrekt att ansvaret för den tullskuld som följer av de fel som påverkade tulldeklarationen endast åläggs hamnoperatören som lossade de varor som var i ”tillfällig förvaring”.

9 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juli 2010 i mål C-234/09, DSV Road (REU 2010, s. I-7333), punkt 23.

10 — Se domen i det ovannämnda målet United Antwerp Maritime Agencies och Seaport Terminals (REG 2005, s. I-8245), punkterna 38 och 39.

11 — Däremot kan det noteras att i artikel 92 i tullkodexen föreskrivs under vilka villkor förfarandet för extern transitering avslutas.

39. Enligt det andra synsättet, som den hänskjutande domstolen förefaller att ansluta sig till och som har försvarats av Codirex vid den hänskjutande domstolen och av kommissionen vid domstolen, avslutas den tillfälliga förvaringen när tullmyndigheterna *frigör* de aktuella varorna. Till stöd för detta synsätt hänvisar de till artiklarna 73 och 74.2 i tullkodexen och de har gjort gällande att frigörandet av varorna inte kan äga rum förrän de nödvändiga villkoren för att hänföra varorna till det aktuella förfarandet är uppfyllda. Enligt dem kan inte statusen i tillfällig förvaring anses upphöra när tulldeklarationen mottas, samtidigt som de nödvändiga villkoren för att hänföras till det aktuella tullförfarandet ännu inte är uppfyllda. I synnerhet då det för förfarandet för extern gemenskapstransitering krävs att det ställs säkerhet, kan frigörandet inte beviljas förrän säkerheten har ställts. Fram till dess att tullmyndigheterna frigör varorna fortsätter de bestämmelser och bestämmelserna om ansvar att gälla som följer av den tidigare tillfälliga förvaringen av varorna.

40. Dessa två möjligheter ska analyseras var för sig.

B – *Mottagandet av tulldeklarationen*

41. Jag delar den tolkning som kommissionen har föreslagit att tulldeklarationen inte innebär att varorna hänförs till det tullförfarande som har begärts. Varorna är kvar i tillfällig förvaring efter mottagandet.

42. Domstolen har nyligen erinrat om att en tulldeklaration utgör, såsom följer av artikel 4.17 i tullkodexen, den åtgärd genom vilken en person i föreskriven form och på föreskrivet sätt uttrycker sin vilja att hänföra varor till ett visst tullförfarande. [12]

43. Enligt artikel 63 i tullkodexen är tullmyndigheterna skyldiga att genast ta emot tulldeklarationerna och enligt artikel 67 i tullkodexen ska den dag som ska användas vid tillämpningen av alla de bestämmelser som gäller det tullförfarande för vilket varorna deklarerats, vara den dag då tullmyndigheterna tog emot deklarationen.

44. Såsom kommissionen har påpekat får tullmyndigheterna, i enlighet med artikel 68 i tullkodexen, genom deras försorg kontrollera riktigheten av de deklarationer de har mottagit. [13]

45. Möjligheten att kontrollera riktigheten innebär att det formella mottagandet av en deklaration kan åtföljas av att det vidtas sådana åtgärder som föreskrivs i artiklarna 71 och 72 i tullkodexen för att säkerställa en korrekt tillämpning av bestämmelserna avseende det tullförfarande som varorna ska hänföras till.

46. I förevarande mål användes den tid som förflöt mellan mottagandet och frigörandet till att försegla containern för att säkerställa att artikel 72 i tullkodexen tillämpades korrekt på den externa gemenskapstransiteringen.

47. Eftersom tullmyndigheterna, i enlighet med artikel 68 i tullkodexen, får kontrollera riktigheten av deklarationen *även efter det att deklarationen har mottagits*, ska varorna kvarstå under tullövervakning. Så länge som varorna är i tillfällig förvaring säkerställs övervakningen oberoende av det tullförfarande som därefter är tillämpligt.

12 — Se dom av 15 september 2011 i mål C-138/10, DP grup (REU 2011, s. I-8369 0000), punkt 35.

13 — Ibidem, punkterna 36 och 39.

48. Domstolen har i domen i målet D. Wandel [14] redan uttalat att de varor som är avsedda att sättas i fri omsättning, kvarstår i tillfällig förvaring till dess att varorna frigörs. En tullskuld enligt artikel 203 i tullkodexen uppkommer således om varorna försvinner efter mottagandet av tulldeklarationen, men före frigörandet av varorna.

49. Det finns ingen anledning att göra en annan bedömning vad gäller andra tullförfaranden, trots att nämnda tullförfaranden skiljer sig från frigörandet för övergång till fri omsättning, eftersom det för dessa förfaranden föreskrivs att varorna ska vara föremål för tullövervakning efter frigörandet, såsom i fråga om extern gemenskapstransitering.

C – *Frigörande av varorna*

50. Varorna kan endast frigöras efter det att tulldeklarationen har tagits emot.

51. Enligt artikel 73 i tullkodexen får tullmyndigheterna frigöra varorna så snart villkoren för att hänföra varorna till det begärda förfarandet är uppfyllda. Samma tanke kommer till uttryck i definitionen av frigörandet av varor i artikel 4 punkt 20 i tullkodexen, där det anges att det rör sig om den åtgärd genom vilken tullmyndigheterna gör varor tillgängliga för de ändamål som föreskrivs enligt det tullförfarande som de har hänförts till. Dessa två bestämmelser är utan åtskillnad tillämpliga på alla tullförfaranden.

52. Denna bedömning är i enlighet med tullmyndigheternas befogenhet vid mottagande av deklarationen och vid frigörandet av varorna. Trots att tullmyndigheterna endast kan vägra att ta emot deklarationen på grund av att den *inte uppfyller de formella villkoren* i artikel 62 i tullkodexen, [15] får tullmyndigheterna vägra att frigöra varor då de inte uppfyller de materiella villkoren för att hänföras till ett tullförfarande.

53. Ett exempel på hur tullmyndigheterna kan använda tiden mellan mottagandet av tulldeklarationen och frigörandet, är att de kan kräva att säkerhet ställs eller, vid behov, att en redan fastställd säkerhet höjs. Om inte dessa villkor uppfylls, kan frigörande vägras.

54. Den väsentliga roll som frigörandet av varorna spelar som utgångspunkt för tullförfarandet framgår, i fråga om transitering, även av den omständigheten att borgensmannens ansvar uppkommer vid frigörandet för den transitering som omfattas av säkerheten.

55. I likhet med kommissionen anser jag således att de varor som avses i målet vid den nationella domstolen inte omfattades av förfarandet för extern gemenskapstransitering förrän de frigjordes den 7 november 2007.

56. Innan jag avslutar skulle jag vilja återkomma till domen i det ovannämnda målet D. Wandel.

57. Det målet handlade om en deklaration för icke-gemenskapsvaror för övergång till fri omsättning. I det ovannämnda målet D. Wandel [16] konstaterade domstolen att icke-gemenskapsvaror ges status som gemenskapsvaror först när de handelspolitiska åtgärderna tillämpats, samtliga andra formaliteter för import av varor uppfyllts och de lagenliga importtullarna inte bara debiterats utan även betalats eller säkerställts.

14 — Se ovan punkt 45.

15 — Se även artikel 77 i tullkodexen vad gäller tulldeklarationer som upprättas med hjälp av databehandlingsteknik.

16 — Se ovan, punkt 36.

58. Domstolen preciserade [17] sedan att ingivandet och det omedelbara mottagandet av en tulldeklaration, enligt artiklarna 59.1 och 63 i tullkodexen, onekligen hör till ovannämnda formaliteter, men även vidtagandet av de åtgärder som avses i artikel 68 i tullkodexen ska anses utgöra en sådan formalitet. Enligt artikel 68 får tullmyndigheterna för att kontrollera riktigheten av de deklarationer de har mottagit bland annat undersöka varorna och ta prover för analys eller för fördjupad kontroll.

59. Domstolen drog följaktligen slutsatsen [18] att eftersom syftet med övergången till fri omsättning, enligt artikel 79 första stycket i tullkodexen, är att icke-gemenskapsvaror ska ges status som gemenskapsvaror, ska frigörande av varor, som definieras i artikel 4 punkt 20 i tullkodexen, anses utgöra en av de nödvändiga formaliteterna för att importerade varor ska övergå till fri omsättning i vederbörlig ordning.

60. Jag anser att domstolens resonemang i tillämpliga delar kan överföras på förevarande mål som handlar om förfarandet för extern gemenskapstransitering. Ingivandet och det omedelbara mottagandet av en tulldeklaration, enligt artiklarna 59.1 och 63 i tullkodexen, hör onekligen till de formaliteter som krävs för att hänföra varorna till tullförfarandet för extern gemenskapstransitering, eftersom tillämpningen av nämnda tullförfarande är underordnad samma formaliteter. Detta tullförfarande är inte enbart tillämpligt för att ta emot deklarationen. För att tullförfarandet i fråga ska vara tillämpligt krävs det bland annat att de behöriga myndigheterna frigör varorna.

61. De varor som nämligen uppvisas för tullen och som är avsedda att hänföras till ett tullförfarande, ska omfattas av en deklaration för förfarandet i fråga, vilken utgörs av två handlingar som är olika, men som hänger samman. [19]

62. Mottagandet av deklarationen sker inledningsvis automatiskt, eftersom deklarationen – som oftast lämnas in elektroniskt – mottas när den är fullständig och innehåller samtliga uppgifter som krävs.

63. När sedan skedet för mottagandet är avslutat, har tullmyndigheterna vid frigörandet ett större utrymme för skönsmässig bedömning. Mottagandet innebär nämligen att tullmyndigheterna därefter har den nödvändiga grundläggande informationen för att i förevarande fall utföra nödvändiga kontroller av riktigheten och, i mån av behov, uppställa särskilda villkor för att frigörandet ska beviljas.

V – Förslag till avgörande

64. Mot bakgrund av ovan anförda skäl föreslår jag att domstolen besvarar den tolkningsfråga som ställts av Hoge Raad der Nederlanden enligt följande:

Icke-gemenskapsvaror som har status som varor i ”tillfällig förvaring” och som har deklarerats för att hänföras till tullförfarandet för extern gemenskapstransitering hänförs till en godkänd tullbehandling i den mening som avses i artikel 50 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i ändrad lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1791/2006 av den 20 november 2006, när deklarationen har mottagits och frigörandet har beviljats.

17 — Ibidem, punkt 37.

18 — Ibidem, punkt 38.

19 — Se artiklarna 50 och 59 i tullkodexen.